

KURVASTAV: Balletiartist Cristina Krigolson on väärkohtlemise järel käinud läbi kõik võimalikud instantsid, et leida tuge ja õiglust. Ta tunneb, et ei ole kumbagi saanud.

Balletiartist: „Mõte jooksis peas kokku – mida ma tegema peaks? Lamasin edasi.“

FOTO ANDRES PUTTING

Rahvusoper Estonia balletiartist **Cristina Krigolson** räägib esimest korda oma näo ja nimega, mida tähendas tema jaoks teatris kogetud ahistamine ja mida meil kõigil on **Aivar Mäe** skandaalist õppida.

GREETE LEHEPUU

greete.lehepuu
@ekspress.ee

Räägi oma juhtumitest veel korra.

Käime tantsijatena sageli füsioterapeudi juures. Massaažilaual on enamasti (vähemalt seljamassaaži ajal) ülakeha paljas. Alakehale on pandud rätik.

Olin niisiis taas massaažilaual, see oli 2019. aasta septembri lõpp või oktoobri algus. Üksle koputati. Füsioterapeut ütles jah. Samas toas töötas ka medõde – oli tavaline, et teisi inimesi samas toas oli.

Aivar Mäe astus sisse ja proovis mind üle laua kallistada, ütles „Tere, Cristina“ ja naeris nagu alati. Kallistus kestis paar-kolm sekundit. Tahan täpsustada, et ta ei roninud lauale, nagu mõnel pool on imestatud ja viidatud. Jalad olid tal muidugi maas, aga ülakeha oli minu seljal.

Mõte jooksis peas kokku – mida ma tegema peaks? Lamasin edasi.

Natuke hiljem tundsin, kuidas keegi mu jalataldu kōditab. Vaatasin seljataha ja nägin, et see oli Aivar, ta naeris. Olin veel suuremas šokis. Midagi nad füsioterapeudiga ka rääkisid ja siis läks ta ruumist välja.

Istusin päris mitu nädalat ja mõtlesin, mida peaks tegema. Hakkasin peas kokku panema pilti teistest väikestest asjadest, mida olin kuulnud või ise pealt näinud. Kallistamine oli mulle alati kummaline tundunud, koridorides me ei kallista üksteist ei balletijuhile ega assistendiga. Aga peadirektor kallistab, intiimselt, nagu vastu sinu nägu ja kõht keha vastas, käsi libisemas mööda keha. Ka söökla järjekorras,

kus ma seisan oma elukaaslasega, tuleb ta nii mind kallistama. Umbes 2017. aastal hakkas juhtuma konkreetsed asju, mida ka pealt nägin.

Otsustasin, et kuna uus balletitruupi juht **Linnar Looris** ja assistent **Jared Matthews** on tulnud Ameerikast ning seal on sellised teemad rohkem üleval kui Eesti ühiskonnas, oleks hea nendega rääkida. Nad kuulasid mu ära, olid mures ja lubasid sellega tegeleda.

2019. aasta sügisel valisime ka balletiosakonnas endale esimest korda usaldusisikud. Tundsime grupis selle järele vajadust, sest muresid, mida jagada, oli hulgi ja on lihtsam, kui neid edastab üks, mitte kõik 60 tantsijat. Enamik neist muredest ei puuduta praegust teemat. Mind valiti naiste usaldusisikuks.

Umbes kuu aega pärast seda, kui olin balletijuhile murest rääkinud, sain kutse Aivar Mäe kabinetti. Koosolekul oli ka meeste usaldusisik ning osalema pidid ka Looris ja balletiosakonna koordinaator **Kaire Kasetalu**, aga mingil

põhjusel nad hilinesid. Meid kutsuti sisse, koosolek võttis lõpuks vaid viis minutit, ilma Loorise ja Kasetaluta.

See koosolek ongi üks peamisi põhjuseid, miks ma oma lugu avalikult tahtsin rääkida. Mäe ütles, et varem ei ole keegi tema poole nende probleemidega pöördunud, aga see ei ole tõsi.

Miks?

Rääkisime koosolekul kolmel teemal, kaks olid muud tööjutud. Kolmanda teemana ütles Aivar konkreetselt, et ta on kuulnud lugusid, et ta katsub ja kallistab inimesi, aga et tegelikult ta ei katsu ega kallista inimesi, kes seda ei taha, ja palub sellised jutud ära lõpetada. Kõik. Kogu koosolek oli väga negatiivse alatooniga, Aivar käitus täiesti teistmoodi kui tavaliselt. Lahkusime sealt koos meestantsijate usaldusisikuga mõlemad värisedes, teadmises, et kui isik, kes probleemi peaks lahendama, nii käitub, siis ei ole lahendust kuskilt oodata.

Suvel, kui artikkel esimest korda ilmus, tekkis mul uuesti tunne, et äkki saab ikkagi midagi teha. Mul ei

**Kallistus
kestis
paar-kolm
sekundit.**